Lars Poulsen

FARFAR FORTÆLLER

2

FARFAR FORTÆLLER 2

Lars Poulsen

www.farfarfortaeller.dk

FARFARS HISTORIER

Vinterkongen	7
Dem på loftet	15
Hvem katten er jeg?	24
Gert Grævling	33
Drengen der boede på en øde ø	41
Den sorte mand	49
Dengang verden gik i stå	57
Møgdukkerne	64
Tvillingerne	71
Fire bamser i et badekar	79

1

VINTERKONGEN

Der var engang en konge. En ond konge. Faktisk var han lidt af en skiderik. Så har jeg vist ikke sagt for meget.

Han var konge i et land, der lå langt oppe mod nord. Et sted, hvor det var så koldt, at det var vinter hele året. Der var ikke noget forår. Ikke nogen sommer og ikke noget efterår. Det gjorde det selvfølgelig nemmere at huske årstiderne, når der kun var én. Men alligevel. Vinter hele året? Nej tak.

Landet, hvor kongen var konge, hed Sneland, og kongen blev kaldt Vinterkongen. I virkeligheden hed han Svend-Erik, men det er et virkelig kikset kongenavn, så han var godt tilfreds med at blive kaldt Vinterkongen.

Og Vinterkongen var temmeligt ondskabsfuld. Det bedste, han vidste, var at spørge folk, hvad de ønskede sig allermest. Han var jo

konge, så han var rig og kunne give dem det, de ønskede sig. Når de så fortalte kongen, hvad de ønskede sig allermest, så gav han dem lige det modsatte. Og så grinede han ad dem. Ikke bare sådan et forsigtigt lille fnis, nej, han grinede virkelig højt. Og længe.

Der var for eksempel en mand, der ønskede sig en rød sportsvogn, som fik en trehjulet cykel i stedet. Der var også en ung pige, der ønskede sig at blive gift med den smukkeste mand i hele verden, som blev gift med en lille fed mand med vorter og pukkelryg, og så videre og så videre. Og hver gang grinede kongen højt og længe, når han så, hvor kede af det folk blev. Han elskede, at folk blev kede af det. Det var det bedste, han vidste. Eller måske var det kun det næstbedste. Det bedste var jo det med at spørge folk, hvad de ønskede sig.

Men efterhånden fandt folk ud af, hvordan det hang sammen, så når kongen standsede dem på gaden og spurgte, hvad de ønskede sig allermest, så sagde de bare det modsatte af, hvad de ønskede sig. Der var en gammel mand, der ønskede sig en sød lille hund, så han sagde til kongen, at han ønskede sig verdens grimmeste giraf, og så gav kongen ham en sød lille hund. Der var også en lille pige, der ønskede sig en smuk rød kjole, hun havde set i et butiksvindue. Hun sagde til kongen, at hun ønskede sig en gammel sæk, som hun kunne tage på, når hun skulle til fest, og så gav kongen hende den smukke røde kjole.

Efter noget tid gik det op for kongen, at folk narrede ham, og at det i virkeligheden var ham selv, der var til grin. Og så var det ikke sjovt længere.

Så fandt kongen på, at det var forbudt at have andet end sandaler og sommertøj på – altså, bortset fra kongen selv, der jo ikke ville fryse. Det syntes folk i Sneland var pænt træls. For i et land, hvor det altid er vinter, er det ikke sjovt at skovle sne i sandaler og shorts.

En dag, var kongen optaget af at finde på nye måder at være en ondskabsfuld skiderik. Eller, det var han jo allerede, men han ville være endnu mere ondskabsfuld og en endnu større skiderik. Og derfor havde han lukket sig inde på sit kontor, hvor han sad og så nyheder i fjernsynet. Der blev fortalt om så mange grimme ting i nyhederne, at kongen tænkte, at han sikkert kunne få nogle gode idéer der.

Mens kongen var optaget af at se fjernsyn, bestemte menneskene i Sneland, at de ville holde et borgermøde. Det er sådan et møde, hvor dem, der bor i en by eller et land, samles for at drøfte, hvordan de skal løse et eller andet problem. Indbyggerne i Sneland var selvfølgelig samlet for at snakke om, hvad de skulle stille op med Vinterkongen.

Der kom mange forskellige forslag. Nogle af dem var gode nok, men der var også en del, der var virkelig dumme. For eksempel foreslog Albert Købmand, at alle, der havde en butik i Sneland, skulle sige til kongen, at der var udsolgt, når han kom ind for at købe noget. Det var dumt, for hvis kongen fik lyst til at læse en bog og gik ind til boghandleren for at købe en bog, duede det jo ikke, at boghandleren sagde, at der var udsolgt, når butikken var fuld af bøger. Det var det samme i skotøjsforretninger, radioforretninger, tøjforretninger og så videre. Så det forslag blev ikke til noget, og Albert Købmand, der havde fundet på det, blev helt rød i hovedet.

Da de havde snakket frem og tilbage længe, uden rigtig at have fundet på noget, spurgte en lille pige, om de ikke kunne sende bud efter en prins. De voksne kunne ikke se, hvad det skulle hjælpe, men de var søde nok til lige at spørge pigen, hvad i alverden hun mente med det vrøvl.

"Jo," sagde pigen. "I eventyrene er det altid en prins, der kommer og redder det hele. Derfor tænkte jeg, at det ville være en god idé at sende bud efter en prins."

"Det er sådan set en udmærket idé," sagde Niels Skraldemand og nikkede. "Men plejer prinsen ikke at få prinsessen og det halve kongerige, når han er færdig med at redde det, der nu skal reddes?"

"Jo," sagde pigen og lyste op i et stort smil. "Lige præcis. Har du også læst det eventyr?" spurgte hun.

"Jeps," sagde Niels Skraldemand. "Der er bare det lille problem, at kongen ikke har nogen datter. Så der er ikke nogen prinsesse at lokke en prins hertil med."

Det havde pigen ikke lige tænkt på. Hun syntes bare, det kunne være sejt, hvis der kom en fremmed prins og gav kongen smæk eller noget.

"Ja, ja," sagde Pia Damefrisør og rejste sig. "Men idéen er faktisk god. Vinterkongen har godt nok ikke nogen datter, men han har en søn. Måske kunne vi lokke med ham?"

"Men der er da ikke nogen prinser, der vil giftes med en anden prins," sagde pigen lidt forvirret.

"Nej," sagde Pia Damefrisør. "Men hvem siger, at det skal være en prins, der redder os? Kunne det ikke lige så godt være en prinsesse?"

Det var der ikke lige nogen, der havde overvejet, for det stod der jo ikke noget om i eventyrene. Men idéen var stadig udmærket, og måske var der en prinsesse derude et sted, der lige stod og manglede en prins at blive gift med, så hvem ved. Måske kunne det lade sig gøre.

John Avismand tilbød at sætte en annonce i sin avis allerede næste dag. Det syntes alle lød godt, og så blev det sådan.

Derfor kunne man næste dag læse i Snelands avis:

> ***Prinsesse søges***
> *I det smukke Sneland venter en prins på at blive gift. Måske er det dig, han skal giftes med (hvis altså du er en prinsesse)? Arbejdet vil hovedsageligt bestå i at afsætte den nuværende konge og gifte sig med hans søn. Hvis arbejdet udføres tilfredsstillende, vil kongens søn blive konge, og du bliver så dronning.*
>
> *Med venlig hilsen*
>
> *Snefolket*
> *Frostvej 4*
> *Sneland*

Allerede dagen efter, at annoncen havde været i avisen, kom der en email fra prinsessen i Sommerland. Hun fortalte, at hun var så træt af, at solen altid skinnede, og at hun hele tiden bare skulle tage solbad og

drikke iskold cola. Hun savnede noget sne og en prins, der ville være konge, og ville med glæde hjælpe med at sparke Vinterkongen ud.

Samme aften var der borgermøde igen, og prinsessens ansøgning blev læst højt. Alle blev hurtigt enige om, at hun da nok lød som en rigtig prinsesse. Sådan en med ben i næsen, der kunne få tingene til at ske. Så der blev straks sendt en SMS til prinsessen om, at hun havde fået jobbet, og at man glædede sig til at byde hende velkommen i Sneland. For god ordens skyld blev det også nævnt, at hun ikke behøvede at købe vintertøj, for det var jo forbudt at gå i den slags. Hun skulle bare komme i sit sommertøj.

Nogle dage efter kom prinsessen så til Sneland i en stor forgyldt hestevogn. Alle folk stimlede sammen for at se, hvad hun var for en. Da vognen standsede, og prinsessen, der kun havde badedragt og klipklapper på, steg ud, var det første, hun sagde: "Hold da kæft, hvor er her koldt! Det er bare så fedt!" Og så smilede hun til dem alle sammen. "Nå," sagde hun så. "Hvor er ham der lækkerprinsen så henne?" Pia Damefrisør skubbede Vinterprinsen frem, så Sommerprinsessen kunne se ham.

Prinsessen kneb øjnene sammen og kiggede på prinsen. Så smilede hun og rakte en tommelfinger i vejret. "Super," sagde hun. "Ham tager jeg. Og skulle vi så se at få losset kongen ud af slottet?"

Og alle råbte hurra og viftede med Snelands flag. Det kunne man godt nok ikke rigtigt se, for det havde sneet hele natten, og flaget var helt hvidt, men det er tanken, der tæller, som man siger.

Da Sommerprinsessen kom op på slottet, spurgte Vinterkongen med det samme, hvad hun ønskede sig allermest i hele verden. "Jeg er jo konge," sagde han. "Og det betyder, at jeg er så rig, at du tror, det er løgn. Så du siger bare, hvad du ønsker dig, og så får du det lige med det samme."

Prinsessen, der havde fået at vide, hvordan det hang sammen med at ønske sig noget af kongen – altså, det der med at man fik det modsatte – så kongen lige i øjnene og sagde: "Jamen, så ønsker jeg mig, at Lækkerprinsen her aldrig bliver konge, og at jeg aldrig nogensinde skal giftes med ham."

Vinterkongen smilede ondskabsfuldt og svarede: "Fra dette øjeblik er Vinterprinsen konge af Sneland, og I to skal giftes, inden der er gået en time," og så grinede han højt, længe og ondskabsfuldt. Lige indtil… "Øh," sagde Vinterkongen. "Eller, det vil sige…"

"Det vil ikke sige noget som helst," sagde Vinterprinsen, der jo nu var konge. "Du har ikke noget at skulle have sagt!"

"Hov, hov," sagde den tidligere Vinterkonge. "Små slag. Jeg mente det jo ikke sådan."

"Jeg er ligeglad," sagde Vinterprinsen, der nu var den nye Vinterkonge. "Du er ikke længere konge, for det er jeg, og jeg bestemmer, at du skal gå i badebukser de næste 41 dage, og at alle andre må gå i alt det vintertøj, de har lyst til."

"Jam …" sagde den forhenværende Vinterkonge.

"Ikke noget jamen," sagde Sommerprinsessen. "Du har klokket i det, og det kan du lige så godt vænne dig til. Og fis så ind og find dine badebukser."

En time efter var den nye Vinterkonge og den nye Vinterdronning blevet gift, og der blev holdt en stor fest, hvor alle i hele landet var inviteret. Eller næsten alle, for ude på fortovet foran slottet gik en mand i badebukser og skovlede sne, og jeg er ret sikker på, at du ved, hvem det var.